

Γ. Μπλεϊκ

ΣΤΟ ΒΡΑΔΥΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ω συ ξανθομαλλο του δειλινου αγγελουδι, τουτη την ωρα,
 που χανεται μεσ στα δουνια ο ηλιος, αγαπης αναψε
 λαμπρο πυρσο, φερα τ ακτινοβολο στεμμα σου
 κι ασε χαμογελο γλυκο στη βραδινη μας κλινη.
 Χαμογελα στις αγαπες μας κι ως τις γαλαξίες θα τραβας
 κουρτινες τουρανου, την ασημενια σου ελα σκορπισε δροσια
 σε καθε λουλουδο που τα γλυκα ματακια κλεινει
 ε υπνος σαν ερθει. Τ αγερι φυσηξ απαλα απ τη δυση
 πανω στη λιμνη, τ αχνοφεγγα ματακια σου τη σιωπη
 ας μιλησουν και πλυνε το σουρουπωμα μ ασημι.
 Γρηγορα, ποσο γρηγορα θα φυγεις! Και τοτε ο λυκος θα μουγκριζει
 και το λιονταρι θ απενιζει αγρια το μαυρο δασος.
 Των ζωντανων μας τις προβιες τις σκεπασεν
 η ιερη δροσιά σου: ας τα φυλαει η χαρη σου.

ΣΤΟ ΠΡΩΙΝΟ!

Ω! Ση παρβεια ιερη! με το λευκο τ αγνοτερο ντυμενο
 ξεκληιδωσε τις πυλες τις χρυσες και προβαλε στα ουρανια.
 Ευπνα με χαρη την αυγη κι ασε το φως ν ανεβει
 απ της Ανατολης τα ολολαμπρα παλατια. Φερε
 γλυκεια σα μελι τη δροσια στο ξυπνημα της μερας.
 Ω πρωινο περιλαμπρο! Χαιρετισε τον ηλιο,
 ξεσηκωμενο κυνηγο που τον καλει η θηρα,
 κι αναλαφρα τα ποδια σου στους λοφους ας σε φερουν!

ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟ!

Καλο μου ηλιοτροπιο! Σ εχει ο καιρος κουρασει,
 καθως μετρας τα δηματα του ηλιου που θαμπωνει
 και την ολετγλυκεια ζητας χρυση, γαληνια πλαση
 εκει που ο δρομος ο μακρυς του καθενος τελειωνει.
 Νιος απ του ποθου τη φωτια απανθρωπα λυωμενος,
 χλωμη παρθενα, σαδδανο το χιονι που φορει,

το μνημι αφηγουνε κι αυτοι κι αναζητουν το μερος
που το ηλίστροπιο μου να φτασει προσπαθει.

Ω! ΡΟΔΟ ΜΟΥ ΕΙΣ' ΑΡΡΩΣΤΟ!

Ω! ροδο μου, εις αρρωστο πολυ!
Σκαυληκι αορατο καθως πεταει,
στης μαυρης νυχτας μεσα τη χολη,
στη θυελλα π ασπλαχνα λυσομιαναι,

της ολοκοκκινης χαρας
τη μαλακη σου βρηκε κλινη
κι ο μαυρος ερωτας της συμφορας
την τρυφερη ζωη σου σβυνει.

Η ΟΜΟΡΦΗ ΜΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

Ενα λουλουδι μου χαρισαν μια βραδυα
τετοιο που δεν ειχε ποτε ο Μαρης γεννησει,
μα ειπα εγω μιαν ομορφην εχω τριανταφυλλια
κι ειχα τ ολοδροσο γλυκο λουλουδι αφησει.

Στην ομορφη μου ετρεξα τριανταφυλλια,
που μερα - νυχτα τρυφερα την εχω χαϊδεμενη,
ια κεινη γυρισε με ζηλεια μακρυα
κι ετσι τ αγκαθι της μονη χαρα μου μενει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ω θυμηση, ελα πιο κοντα,
κι η καθε νοτα σου ολοχαρη ας κυλαει
κι οπως στ αναλαφρα τ ανεμου τα φτερα
της μουσικης σου η χαρη θα πεταει,
πανω στο ρεμα θα σταθω, που ως τα νερα κυλουνε,
οι εραστες με στεναγμους τονειρο αναζητουνε,
και θα ψαρεψω φαντασιες καθως θα προσπερνανε
και στο νερενιο το γυαλι με χαρη θα πετανε.

Απ το καθαριο ρεμα θε να πιω,